

De trots van Tasso: scriptiepresentaties

Elk jaar werken derdejaars Tassostudenten aan een zelfgekozen eindproject. Vaak een scriptie waarvoor ze onderzoek doen. Met veel trots kijkt de Tasso-staf aan het eind van het studiejaar naar de presentaties van de resultaten. Hieronder afgestudeerden aan het woord over hun eindproject en bevindingen en hun ervaringen bij Tasso.

‘Een kind dat huilt moet niet “gepamperd” maar gehoord worden’

Naam: Lieke van der laan
Leeftijd: 56 jaar
Beroep: wijkverpleegkundige, nu werkzaam als kraamverpleegkundige.

Hoe kijk je in z'n algemeenheid terug op je studie bij Tasso? Wat is het belangrijkste dat je hebt geleerd of ervaren?

‘Ik heb voor Tasso alles in mijn leven wat ik ervaren heb en moeilijk vond en me verwarde, weggestopt. Zelf hield ik me voor de gek: ‘het is over en voorbij, dus niet zeuren en gewoon doorgaan met leven’. Dat doe je dan, maar het blijft onbewust sudder en broeien en je voelt je niet happy, terwijl je niet weet waarom.

Door deze studie ben ik erachter gekomen dat wegstoppen niets oplost. Het moet anders, het moet op de Tasso-manier. Gewoon helemaal door het proces heen, liefst van A tot Z. Vele kindsdelen en zielendelen ophalen en uitwerken zodat je zaken kunt helen of loslaten na de verwerking. Een zware klus, maar het is zeer de moeite waard.

In feite heb ik *mezelf* teruggevonden. ik voel nu een innerlijke rust die niemand me meer af kan nemen. Wat er nu is, staat er als een blok, zo heb ik ook mijn zelfrespect en zelfvertrouwen teruggevonden. Ik ben een gelukkiger, blijer en vrijer mens. En ik heb veel meer rust in mijn hoofd, heerlijk is dat.’

Wat was het onderwerp van je scriptie en waarom heb je dat gekozen?

‘Huilbaby’s. Opsporen van mogelijke oorzaken en het verminderen van problemen door toepassing van regressietherapie. In mijn vroegere werk als wijkverpleegkundige kwam ik regelmatig in contact met radeloze ouders met een huilbaby. Als er geen fysieke oorzaak te vinden was, schoten de adviezen en tips hier meestal te kort.

Zelf heb ik vier kinderen, waarvan het tweede kind een echte huilbaby is geweest. Met al mijn ervaring als wijkverpleegkundige en goedbedoelde adviezen van mijn collega’s toentertijd voelde ik me niet geholpen door de reguliere hulpverlening. Ik heb in die periode vele onaangename gevoelens ervaren die naar mijn gevoel een grote invloed hebben gehad op de ontwikkeling van mijn zoon en mijzelf. Vandaar dit onderzoek.’

Wat zijn je belangrijkste bevindingen en conclusies?

‘Huilen heeft een duidelijke functie, een kind dat huilt moet niet “gepamperd” maar gehoord worden. In de reguliere zorg vindt jammer genoeg vaak alleen symptoombestrijding plaats. Als het huilen weg is of verminderd, dan is het probleem opgelost!’

Naar de oorzaak van het vele huilen en de impact die dit op de moeder en de relatie moeder-kind heeft wordt meestal niet meer gekeken, laat staan de impact op het kind zelf. Het onderliggende probleem wordt niet in beeld gebracht. Moeder loopt veelal met onverwerkte problemen rond, de (gevoelige) baby's pikken die energie op en weten er geen weg mee. Bij het niet aanpakken van die onderliggende problematiek van het huilen, heeft dit een blijvend groot effect op de moeder-kindbinding en de verdere ontwikkeling van het kind zelf.

Het is van belang inhoudelijk in te gaan op de boodschap die het kind met het huilen wil overbrengen. Juist de diepere, achterliggende oorzaak is meestal de reden. Als ouders met deze kinderen daadwerkelijk hulp op maat krijgen, dient deze hulp te bestaan uit het achterhalen en inzicht te krijgen in die dieper liggende oorzaken.'

Wat kunnen regressietherapeuten hiervan leren?

'De verstoring in de moeder-kind relatie is naar mijn overtuiging door dit onderzoek de belangrijkste oorzaak van huilbaby's.

Regressietherapie bij huilbaby's door middel van special remote sessies (een ouder doet dan sessies voor het kind, *red.*) is een uitstekend middel om duidelijkheid te krijgen over de oorzaak. Dit kan ook gebruikt worden bij moeders van "vroegere" huilbaby's. Het is zo mogelijk dat ouders hun baby beter kunnen begrijpen en zo "volledige zorg" kunnen geven, dus ook de emotionele zorg die de baby zo nodig heeft. Een basis voor een diepere moeder-kindband wordt op die manier gelegd, waardoor huilbaby's naar mijn stellige overtuiging een betere start krijgen.

Een "special" remote sessie is niet alleen een sessie via de moeder met de focus op de huilbaby (remote sessie), maar ook een focus op de moeder, om een zo optimaal mogelijk contact te herstellen tussen moeder en kind. Check daarom bij het afsluiten zowel het welbevinden van de baby als van de moeder af. Tevens check je af of de binding tussen moeder en kind, nu hersteld of verbeterd is. Ook bij moeders van vroegere huilbaby's kwamen veel onverwerkte emoties los en hadden de sessies nog veel effect!'

Wat heb je voor jezelf gehaald uit dit eindproject?

'Dit onderzoek heeft me een enorm inzicht gegeven wat regressietherapie kan betekenen voor een moeder met een huilbaby en de vroegere huilbaby zelf. Het onderwerp heeft me tijdens mijn werk als wijkverpleegkundige getriggerd en nu door dit onderzoek opnieuw gepakt.

Ik heb besloten, ook al is het onderzoek gesloten, hiermee verder te gaan. Jammer is wel dat mijn hoop dat regressietherapie ook nadere inzichten aan de reguliere hulpverlening zou kunnen geven wordt afgeblokt. Men staat er niet voor open.

Zelf heb ik het gevoel dat ik deze moeders met regressietherapie wel degelijk verder kan helpen.

Ik stond voor sommige ouders met een huilbaby in de wijkverpleging met lege handen om ze verder te kunnen helpen, nu niet meer. Dat geeft voldoening.

Mijn persoonlijk leerdoel tot een verdieping van regressietherapie door het toepassen op dit specifieke veld is meer dan gehaald. Ik heb mede door de zichtbare effecten van de therapie en de positieve feedback van cliënten ervaren dat er na vier jaren opleiding en het doen van veel sessies, met name in het laatste jaar, een goede basis is gelegd om in de praktijk als therapeut bezig te zijn.'

Hoe voelt het nu je geslaagd bent? Wat ga je nu doen?

'Ik voel me geweldig. Ik had een paar jaar geleden niet gedacht dat ik deze opleiding ooit zou halen. Dus ik voel me super. Ik voel me ook van binnen helemaal klaar om therapeut te zijn en wil graag een klein praktijkje opzetten. Ik heb er zin in!'